

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 10C/66/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712206589
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Júlia Stuhlmann – Podobová
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2014:3712206589.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Považskej Bystrici samosudca Mgr. Júlia Stuhlmann-Podobová v právnej veci navrhovateľa J. R. D., V. XX.X.XXXX, P. P. V. P., L. XXXX/X proti odporcovi Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenú nezákonným a nesprávnym úradným postupom, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 17.600 Eur s úrokom z omeškania 5,15 % ročne od vykonateľnosti rozsudku do zaplatenia.

Vo zvyšku súd návrh z a m i e t a.

Navrhovateľovi súd náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podal na tunajší súd návrh, ktorým sa domáhal, aby súd zaviazal odporcu k zaplateniu 500.000,00 Eur z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným a nesprávnym úradným postupom odporcu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V konaní uviedol, že škoda vznikla nezákonným a nesprávnym úradným postupom Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR ako aj následným procesným postupom vtedajšieho generálneho prokurátora SR a škoda spočíva v nemajetkovej ujme, ktorú žiadal uhradiť v peniazoch, pretože iný spôsob satisfakcie nie je relevantný. Navrhovateľ uviedol, že ako zákonný sudca rozhodoval v trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 4T 114/2007, ktorá vec bola právoplatne skončená rozsudkom zo dňa 30.10.2008 v spojení s uznesením senátu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To 22/2009. Uznesením vyšetrovateľa PZ - Prezídia policajného zboru, ÚBOK, OBPK Západ, Nitra zo dňa 13.7.2009 č.k. ČVS: PPZ-104/BPK-Z-2009 bolo začaté trestné stíhanie vo veci (po predchádzajúcom pokyne prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, ktorý je pre vyšetrovateľa záväzným) pre trestný čin prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že doposiaľ neustálená osoba vystupujúca v postavení sudcu Okresného súdu Trenčín dňa 30.10.2008 v budove Okresného súdu Trenčín, v trestnej veci obvinených Y. R. D. J. Y. vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod č. 4T 114/07 v úmysle zadovážiť sebe alebo inému prospech, do zápisnice z hlavného pojednávania, po poučení o možnosti podať opravný prostriedok v rozpore so skutočnosťou nadiktoval, že prokurátorka sa k podaniu alebo nepodaniu opravného prostriedku nevyjadruje, hoci prokurátorka sa jednoznačne vyjadrila, že voči rozsudku podáva odvolanie, a to proti výroku o vine a treste, čím spôsobil, že oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť bez toho, aby o podanom odvolaní okresnej prokuratúry rozhodoval Krajský súd v Trenčíne. Po viacmesačnom rozsiahлом vykonávanom dokazovaní v prípravnom konaní, vedenom vyšetrovateľom Prezídia PZ, ÚBOK, UBPK Západ, Nitra pod dozorom prokurátora Špeciálnej prokuratúry GP SR dňa 14.1.2010 zaslal Ústavnému súdu SR vtedajší generálny prokurátor žiadosť na udelenie súhlasu na trestné stíhanie

navrhovateľa, pretože mal byť dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Uznesením Ústavného súdu č.k. PL.US13/2010-30 Ústavný súd SR rozhodol tak, že odoprel súhlas na trestné stíhanie navrhovateľa a vyslovil, že stíhaný skutok evidentne spadá do rozhodovacej činnosti všeobecného súdu a jeho právomoci v rámci trestného konania, ktorá nemôže byť podľa zákona o sudcoch a prísediacich predmetom trestného stíhania, a to ani po zániku funkcie sudcu a že žiadosť generálneho prokurátora SR nie je zjavne opodstatnená ani vo vzťahu k dôvodnosti podozrenia zo spáchania predmetného trestného činu navrhovateľa na popísanom skutkovom základe, čo majú preukazovať výsledky doterajšieho dokazovania. Na podklade rozhodnutia Ústavného súdu SR potom vyšetrovateľ PPZ, ÚBOK, OBPK Západ, Nitra uznesením zo dňa 10.12.2012 trestné stíhanie zastavil. Písomnou žiadosťou zo dňa 19.3.2011 sa navrhovateľ domáhal u odporcu predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, na ktorú žiadosť odporca písomne reagoval dňa 4.4.2011 a dňa 29.4.2011 a žiadosť v celom rozsahu nevyhoviel. Navrhovateľ tvrdiac, že odporca mu nezákonným a nesprávnym úradným postupom spôsobil vážnu morálnu ujmu na jeho právach osoby, občana SR a sudcu všeobecného súdu tak v rovine profesijnej ako aj v rovine osobnostnej, žiadal návrhu v celom rozsahu vyhovieť.

Odporca žiadal návrh zamietnuť z dôvodu, že neexistuje základná podmienka nároku na náhradu škody v prípade nemajetkovej ujmy, a to nezákonné rozhodnutie ani nesprávny úradný postup. Navrhovateľom označené dve rozhodnutia, a to uznesenie vyšetrovateľa PPZ, ÚBOK, UBPK Západ, Nitra o začatí trestného stíhania a uznesenie vyšetrovateľa PPZ, ÚBOK, UBPK o zastavení trestného stíhania nevydala Generálna prokuratúra SR, a teda konať v mene štátu by pri oboch vyššie uvedených rozhodnutiach mal iný orgán, a síce Ministerstvo vnútra SR. Odporca zároveň poukázal na to, že je zákonným právom prokuratúry podať žiadosť o udelenie súhlasu na trestné stíhanie sudcu, je to zákonné oprávnenie a nemožno konštatovať, že sa jedná preto o nesprávny úradný postup, ktorý by bol v rozpore s pravidlami, ktoré ustanovujú všeobecne právne predpisy. Odporca tvrdiac, že nie je orgánom, ktorý by mal konať v mene Slovenskej republiky v rozsahu, v ktorom sa navrhovateľ domáha náhrady škody z nezákonného rozhodnutia a v rozsahu aplikácie nesprávneho úradného postupu, ktorý navrhovateľ nepreukázal, považoval nárok v celom rozsahu za nedôvodný a návrh žiadal zamietnuť.

Okresný súd rozsudkom 10C66/2012-135 zo dňa 5.2.2013 uložil odporcovi povinnosť, aby zaplatil navrhovateľovi 100.000 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od vykonateľnosti rozsudku do zaplatenia. Vo zvyšku návrh zamietol. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja účastníci. Odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa aplikoval v súvislosti s ustálením výšky nemajetkovej ujmy ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012, ktoré nestanovovalo žiadnu minimálnu ani maximálnu výšku peňažnej satisfakcie a požadovalo len zohľadnenie okolností vymenovaných v § 17 ods. 3.

Rozhodnutie však bolo vydané 5. februára 2013, t.j. v čase, kedy v dôsledku zmeny vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z. odsek 4 citovaného zákonného ustanovenia bol zmenený a upravený, že výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je zákon č. 215/2004 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov a v ust. § 6 upravuje maximálnu sumu odškodnenia tak, že táto nesmie presiahnuť 50-násobok minimálnej mzdy. Podľa článku VI. zákon č. 412/2012 Z.z. nadobudol účinnosť 1. januárom 2013. Z piatej časti zákona č. 514/2003 Z.z., označenej ako prechodné a záverečné ustanovenia, je zrejmé, že k danej právnej úprave neboli prijaté prechodné ustanovenia.

Vo všeobecnosti platí, že účinnosť právnej normy je jej vlastnosťou, ktorá spočíva v tom, že sa ňou musia riadiť právne vzťahy, ktoré táto norma vo svojom texte upravuje. Každý zákon má vo svojom poslednom ustanovení určený dátum účinnosti, čo v danom prípade predstavuje 1. január 2013. Dátumom účinnosti je tak vymedzený deň, odkedy je nevyhnutné podľa zákona postupovať.

V prejednávanej veci je tak jednoznačne zrejmé, že v čase vydania napadnutého súdneho rozhodnutia bol platný a účinný § 17 zákona č. 514/2003 Z.z., a to jeho odsek 4 v znení, podľa ktorého výška náhrady

nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Odvolačný súd uviedol, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom neuvádza, z akého dôvodu citované zákonné ustanovenie na vec neaplikoval.

Uvedený postup súdu prvého stupňa preto považoval odvolací súd za naplnenie dôvodu na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., ako aj dôvod na zrušenie veci podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.

Pokiaľ ide o ďalšie dôvody odvolania odporcu, a to týkajúce sa v podstate základu priznaného nároku, tak v tejto súvislosti odvolací súd nezistil opodstatnenie uplatneného dôvodu na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.

V danej veci odvolací súd za správny považoval záver súdu prvého stupňa o tom, že rozhodnutie o začatí trestného stíhania vo veci ČVS: PPZ-104/BPK-Z-2009 je rozhodnutím nezákonným. V konaní bolo totiž jednoznačne preukázané, že vyšetrovateľ PZ - PPZ, ÚBOK, OBPK Západ, Nitra uznesením ČVS: PPZ-104/BPK-Z-2009 zo dňa 10.12.2010 podľa § 215 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku trestné stíhanie zastavil. Vyplyva totiž z početnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, a to nielen z rozhodnutia 4M Cdo 15/2009, ktorého vhodnosť aplikácie na danú vec spochybňuje odporca, že systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela judikatúra k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Cdo 183/2009).

Nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nebolo možné súdu prvého stupňa vyčítať ani v otázke príčinnej súvislosti medzi konaním orgánov verejnej moci a vznikom škody na strane navrhovateľa, ktoré odvolací súd považoval za správne a s ktorými sa stotožnil.

Súd prvého stupňa viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.) doplnil dokazovanie vykonané výsluchom účastníkov konania, svedkov, oboznámením sa s vyšetrovacím spisom Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupciám, odboru boja proti korupciám Západ, Nitra č.k. ČVS:PPZ-104/BPK-Z-2009, oboznámením sa so žiadosťou Generálnej prokuratúry SR o udelenie súhlasu na trestného stíhanie navrhovateľa zo dňa 11.1.2010, vyjadrením navrhovateľa k žiadosti generálneho prokurátora o udelenie súhlasu na jeho trestného stíhanie zo dňa 17.2.2010, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19.3.2011 adresovanej odporcovi, stanoviskom odporcu č.XV/5SPR17/11-7 zo dňa 29.4.2011 k žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, žiadosťou navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanej Ministerstvu vnútra SR zo dňa 15.5.2011, oznámením MV SR zo dňa 24.5.2011, stanoviskom MV SR k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku navrhovateľa zo dňa 7.11.2011, článkom z internetového portálu zo dňa 7.3.2010, článkom z internetového portálu zo dňa 20.12.2011, lekárskou správou o zdravotnom stave navrhovateľa zo dňa 18.11.2012, úryvku z knihy Mafia na Slovensku od autora Gustáva Murína, o oboznámení sa s písomným vyjadrením navrhovateľa zo dňa 7.7.2014 a vyjadrením odporcu na pojednávaní zo dňa 29.7.2014 a zistil nasledovné:

Navrhovateľ ako zákonný sudca rozhodoval trestnú vec vedenú pred Okresným súdom v Trenčíne sp. zn. 4T 114/2007 (obžalovaný Y. R. a spol.), ktorá vec bola dňa 18.3.2009 právoplatne skončená rozsudkom zo dňa 30.10.2008 sp. zn. 4T 114/2007-237 v spojení s Uznesením senátu Krajského súdu v Trenčíne 3To 22/2009-271. Obžalovaný Y. R. D. J. Y. boli v konaní oslobodení spod obžaloby pre skutok na tom skutkovom základe, že dňa 17.12.2006 v raňajších hodinách v priestoroch súkromného pozemku areálu firmy D. P. T.I.N.. P. J. Y. Ú. V. N.. Y. R. na usmrtenie chráneného živočícha rýsa ostrovida (lynx lynx) sediaceho na vysokozdvížnom vozíku zn. Desta v priestoroch súkromného pozemku areálu firmy P. T.I.N.. P., Y. Č. Q. XXX/X a dňa 17.12.2006 v čase o 9.30 hodine obv. Y. R. v rozpore s § 40 Zák. o ochrane prírody a krajiny číslo 543/2002 Z. z. vlastnou legálne držanou guľobrokovou zbraňou ZH 104, 7x57 R/12 výrobné číslo 404143/01160 bez príslušného povolenia Min. životného prostredia, vykonal odstrel chráneného živočícha rýsa ostrovida, ktorý je podľa vyhlášky Min. životného prostredia SR č. 24/2003 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon o ochrane prírody a krajiny, druhom európskeho významu,

spoločenská hodnota ktorého je v zmysle predmetnej vyhlášky 80 000,- Sk, pričom zničením cudzej veci spôsobili SR- Obvodnému úradu životného prostredia Trenčín škodu vo výške 80 000,- Sk., právne kvalifikovaný obžalobou ako trestný čin prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. b/Tr. zák. v jednočinnom súbehu s tr. činom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. A/ Tr. zák. u obž. Y. R., V.. X. X. XXXX D. C. N.. J. Y., V.. XX. X. XXXX, ako trestný čin prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s tr. činom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., lebo tento skutok nie je trestným činom, keď obaja obžalovaní odvracali svojím činom nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chráneného Trestným zákonom.

Vyšetrovateľ PZ - Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupciám, odboru boja proti korupcii Západ, Nitra (ďalej len PPZ, ÚBOK, OBPK Západ, Nitra) začal uznesením ČVS: PPZ-104/BPK-Z-2009 zo dňa 13.7.2009 trestné stíhanie za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že doposiaľ neustálená osoba vystupujúca v postavení sudcu Okresného súdu Trenčín dňa 30.10.2008 v budove Okresného súdu Trenčín, v trestnej veci obvinených Y. R. a J. Y. vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod č. 4T 114/2007, v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, do zápisnice z hlavného pojednávania, po poučení o možnosti podať opravný prostriedok v rozpore so skutočnosťou nadiktoval, že prokurátorka sa k podaniu alebo nepodaniu opravného prostriedku nevyjadruje, hoci prokurátorka sa jednoznačne vyjadrila, že voči rozsudku podáva odvolanie a to proti výroku o vine a treste, čím spôsobil, že oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť bez toho, aby o podanom odvolaní okresnej prokuratúry rozhodoval Krajský súd v Trenčíne.

Následne bolo vykonávané dokazovanie v prípravnom konaní, ktoré viedol vyšetrovateľ Prezídia policajného zboru, ÚBOK, OBPK Západ, Nitra a dozor nad jeho vykonávaním vykonával Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR. V období od 10.7.2009 do 23.11.2009 boli v rámci prípravného konania vypočúvaní svedkovia J.. B. L., J.. J. X., J.. Y. Y., R.. R. R., D. Y., J.. R. J., J.. F. B., J.. R. R., R. R., I. V., L. T., R.. I. B., J. Y., Y. R., J.. J. T., R.. L. Q. ako aj navrhovateľ a bola vykonaná konfrontácia medzi svedkami J.. B. L. a navrhovateľom.

Generálny prokurátor SR žiadosťou zn. VII/2GV126/09-15 zo dňa 11.1.2010 požiadal Ústavný súd SR podľa článku 136 ods. 3 Ústavy SR s poukazom na ustanovenie § 231 písm. 1 Tr. Poriadku a na § 14 ods. 3 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR o udelenie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Okresného súdu v Trenčíne - navrhovateľa, z dôvodu, že je dôvodne podozrivý zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že ako sudca Okresného súdu v Trenčíne dňa 30.10.2008 v budove Okresného súdu Trenčín v trestnej veci obvinených Y. R. D. J. Y. vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod č. 4T 114/07 v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, do zápisnice z hlavného pojednávania, po poučení o možnosti podať opravný prostriedok v rozpore so skutočnosťou nadiktoval, že prokurátorka sa k podaniu alebo nepodaniu opravného prostriedku nevyjadruje, hoci prokurátorka sa jednoznačne vyjadrila, že voči rozsudku podáva odvolanie a to proti výroku o vine aj treste, čím spôsobil, že oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť bez toho, aby o podanom odvolaní okresnej prokuratúry rozhodoval Krajský súd v Trenčíne.

Ústavný súd SR na verejnom zasadnutí pléna dňa 23.6.2010 o žiadosti generálneho prokurátora SR o vydanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Okresného súdu Trenčín JUDr. Michala Antalu - navrhovateľa uznesením PL.ÚS13/2010-30 odoprel súhlas na trestné stíhanie navrhovateľa pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v znení neskorších predpisov, pre skutok uvedený v žiadosti Generálneho prokurátora SR č. k. VII/2GV126/09-15 z 11.1.2010.

Ústavný súd SR v odôvodnení uznesenia uviedol, že dospel k záveru, že skutok, pre ktorý žiadal generálny prokurátor vydať sudcu na trestné stíhanie, spadá do rozhodovacej činnosti sudcu v trestnom konaní súdnom. Súčasťou rozhodovacej činnosti sudcu je totiž aj ústne vyhlasovanie rozsudku na hlavnom pojednávaní a následná protokolácia vyjadrení procesných strán o opravnom prostriedku do zápisnice. Pre úplnosť Ústavný súd SR dodal, že už vo svojej predchádzajúcej judikatúre odoprel súhlas s trestným stíhaním sudcu pre skutky, ktorých podstata spočívala v tvrdených zásahoch sudcu do

zápisnice o rôznych úkonoch súdu (PL.ÚS66/07). Z právnej úpravy imunity sudcu (článok 145 ods. 2 druhej vety Ústavy a ustanovenia § 29a ods. 1 Zák. o sudcoch) vyplýva, že Ústavný súd SR pri zistení, že skutok, za ktorý je žiadané vydanie súhlasu, spadá do rozhodovacej činnosti sudcu, takéto vydanie odoprie. Ústavný súd v odôvodnení uznesenia dodal, že súdom, ktorý rozhoduje o vine a treste za trestné činy (článok 50 ods. 1 Ústavy) je len všeobecný súd. Ústavný súd nemá (okrem rámca konania o obžalobe na prezidenta republiky podľa článku 129 ods. 5 v spojení s článkom 107 Ústavy) ústavnú právomoc na takéto rozhodovania a to ani v tomto a ani v iných typoch konania pred ním. Ústavný súd SR konštatoval, že rozhodovanie o žiadosti generálneho prokurátora o vydaní súhlasu na trestné stíhanie sudcu vyžaduje, aby zo žiadosti bolo zrejmé, že je dostatočne odôvodnený záver o tom, že sudca spáchal konkrétny trestný čin (per analógiám § 206 ods. 1 Trestného poriadku). Generálneho prokurátora, žiadajúceho súhlas na trestné stíhanie sudcu, zaťažuje v tomto type konania pred ústavným súdom bremeno preukázania minimálne dôvodného podozrenia, že sudca svojím konaním mohol naplniť všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Zo žiadosti generálneho prokurátora, a ako aj príloh vyplývali v tomto smere zásadné otázky, a to najmä vo vzťahu k objektívnej stránke a subjektívnej stránke prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Žiadosť v spojení s prílohami totiž podľa ústavného súdu nesignalizovala dostatočne odôvodnený záver (dôvodné podozrenie), že sudca mohol na tam uvedenom skutkovom základe naplniť všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Ústavný súd SR konštatoval, že prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa je úmyselným trestným činom. Úmysel páchatel'a sa musí vzťahovať na všetky znaky objektívnej stránky prečinu, t.j. ako na konanie páchatel'a, tak na jeho následok a príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom. V skutkovej podstate prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa je úmyselná forma zavinenia vyjadrená navyše ešte v kvalifikovanej pohnútke páchatel'a, keď zákonnou požiadavkou je, aby konanie páchatel'a bolo vedené „v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť pre seba alebo iného neoprávnený prospech“. Z toho je zrejmé, že úmyselná forma zavinenia musí byť obsiahnutá ako v konaní (v danom prípade úmyselne nesplniť povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci), tak musí byť kumulatívne vzťahnutá tiež k pohnútku (v danom prípade úmyselne zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech alebo spôsobiť inému škodu). Ústavný súd uzavrel, že v žiadosti sa generálny prokurátor otázkou úmyselného zavinenia nielenže vôbec nezaoberal, ale táto ani nevyplývala zo žiadneho vykonaného dôkazu.

Vyšetrovateľ PZ - PPZ, ÚBOK, OBPK Západ, Nitra uznesením ČVS: PPZ-104/BPK-Z-2009 zo dňa 10.12.2010 podľa § 215 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku trestné stíhanie zastavil. Uznesenie vyšetrovateľa PZ - PPZ, ÚBOK, OBPK Západ, Nitra č.k. ČVS: PPZ-104/BPK-Z-2009 zo dňa 10.12.2010 bolo doručené Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR dňa 15.12.2010.

Žiadosťou zo dňa 19.3.2011 sa navrhovateľ domáhal na Generálnej prokuratúre SR predbežného prerokovania nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a žiadal, aby Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, mu uhradila 500.000,00 Eur ako primerané finančné zadosťučinenie, ktoré podľa neho zodpovedá intenzite zásahu do jeho práv.

Listom zo dňa 29.4.2011 poskytla Generálna prokuratúra SR navrhovateľovi stanovisko k jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorom túto žiadosť v plnom rozsahu označila za nedôvodnú vzhľadom na to, že zo strany prokuratúry neboli zistené nezákonné rozhodnutia ani nesprávny úradný postup. Podľa názoru odporcu za škodu spôsobenú v trestnom konaní vyšetrovateľom zodpovedá Ministerstvo vnútra SR.

Žiadosťou zo dňa 15.5.2011 sa navrhovateľ domáhal predbežného prerokovania nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom aj na Ministerstve vnútra SR.

Písomným stanoviskom zo dňa 7.11.2011 Ministerstvo vnútra SR žiadosti navrhovateľa nevyhovelo z dôvodu, že neboli naplnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu. V stanovisku Ministerstvo vnútra SR uviedlo, že vyšetrovateľovi Prezídia PZ, ÚBOK, OBPK Západ bola dňa 7.7.2009 pridelená trestná vec vedená pod sp. zn. ČVS: PPZ-104/BPK-Z-2009 týkajúca sa podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona,

ktorého sa mal dopustiť navrhovateľ ako sudca Okresného súdu v Trenčíne. Predmetné oznámenie bolo Prezídium policajného zboru, ÚBOK, OBPK Západ odovzdané podľa § 198 ods. 1 Trestného poriadku prípisom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 23.6.2009 sp. zn. VII/1 Gn 212/09-3 obsahujúcom záväzný pokyn podľa § 230 ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku na postup podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku (záväzný pokyn na začatie trestného stíhania). Vyšetrovateľ spoločne so záväzným pokynom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR obdržal vyšetrovací spis, vedený na Úrade justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, ČVS: ORP-1676/2-OVK-TN-2006 a spis vedený na Okresnom súde v Trenčíne sp. zn. 4T 114/2007 obsahujúci zápisnicu a CD nosič z hlavného pojednávania zo dňa 30.10.2008. Po začatí trestného stíhania a vykonaní procesných úkonov vo forme výsluchov svedkov, dňa 14.12.2009 vyšetrovateľ vypracoval podnet na vyžiadanie súhlasu na trestné stíhanie sudcu Okresného súdu v Trenčíne adresovaný Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR v nadväznosti na § 231 písm. j/ Trestného poriadku, podľa ktorého iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní vyžiadať súhlas na trestné stíhanie osoby, v ktorej prípade je na taký úkon potrebný súhlas Ústavného súdu SR. Ministerstvo vnútra SR poukázalo vo svojom stanovisku zo dňa 7.11.2011 na to, že všetky úkony trestného konania boli vykonané tak, že dozor nad dodržiavaním zákonnosti v predmetnej veci vykonával prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, ktorý uložil vyšetrovateľovi záväzný pokyn na začatie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 230 ods.2 písm. a/ Trestného poriadku.

V internetovom článku zo dňa 7.3.2010 je uverejnené pod názvom „Valec disciplinárnych konaní obchádza“ nasledovné: Valec disciplinárnych konaní pokračuje, ale obchádza svojich. Sudca, ktorý prepustil Fruniho je ten istý, ktorý v minulosti prepustil Černáka. V oboch prípadoch to musel naprávať vyšší súd. Je to sudca, proti ktorému je začaté trestné stíhanie vo veci za zneužívanie právomoci verejného činiteľa. Napriek tomu, že takýto sudca je podpredseda súdu, žiadne disciplinárne stíhanie. Veď podpísal antichartu. Preto to ticho. Vôbec nevádi, že má prietahov a prietahov aj na tri disciplinárne. Veď kto by ho kontroloval, keď patrí k svojim, ktorí robia dobré meno justície.

Z internetového článku uverejneného 20.12.2011 pod názvom „Oslobodzujúci rozsudok sudca zdôvodnil argumentáciou obžalovanej“ sa uvádza: Sudca J.. D. sa najskôr preslávil prepustením Černáka z väzby. V roku 2010 generálny prokurátor podal na Ústavný súd žiadosť o súhlas na jeho trestné stíhanie kvôli zneužívaniu právomoci verejného činiteľa pre falšovanie zápisnice. K udeleniu súhlasu nedošlo len z formálnych dôvodov, že generálny prokurátor sa nezaoberal vo svojej žiadosti otázkou úmyselného konania. Nedbalosť však nikto nevytlúčil.

V úryvku knihy Gustáva Murína pod názvom Mafia na Slovensku, osudy bosov černákovskej éry, sa na str. 238 knihy uvádza: Vtedajší minister spravodlivosti vo februári 2003 (4 mesiace po Černákovom prepustení?!) podal sťažnosť na Najvyšší súd SR s tým, že sudca trenčianskeho Okresného súdu D. pri predčasnom prepustení pochybil. To mohlo pripadať do úvahy až po 2/3-tinách trestu, teda nie v polovici a po dôkladnom preskúmaní, či bude odsúdený viesť „riadny život“ (to sudcu R. D. zjavne nenapadlo). A čuduj sa svete, už do mesiaca Najvyšší súd rozhodol, že prepustenie bolo nezákonné.

V konaní bol vypočutý svedok R. Ď., ktorý vypovedal, že navrhovateľa pozná sporadicky, z náhodných stretnutí. Z médií vedel, že navrhovateľ rozhoduje vec, ktorú označil ako vec v súvislosti s rysmi. Svedok je poľovník, člen troch poľovníckych združení v Trenčíne a v Žiari nad Hronom a uviedol, že na schôdzkach alebo spoločných poľovačkách sa medzi poľovníkmi rozprávalo, že bolo medializované, že navrhovateľ ovplyvňoval rozhodnutie. Keď svedok povedal ostatným poľovníkom, že navrhovateľa pozná, pýtali sa ho, prečo takto rozhodol a či vzal nejaký úplatok. Uviedol, že s jedným z kolegov navrhovateľa sa stretáva na obede cez pracovný týždeň, potom ako bolo medializované podozrenie u navrhovateľa, nechcel s ním sedieť pri stole a keď bol s priateľom na obede, pri navrhovateľovi už nesesávali. Svedok opísal, že keď bol v Sabinove, jeden poľovník sa ho dopytoval, čo robil sudca v súvislosti s rozhodovaním o rysoch. Uviedol, že medzi poľovníkmi sa rozprávalo, že rozhodnutie súdu bolo správne a neskôr sa dozvedeli, že rozhodnutie bolo ovplyvňované a aj u svedka to vo vzťahu k navrhovateľovi vyvolalo určité podozrenie.

V konaní bol vypočutý ako svedok JUDr. R. R., sudca Okresného súdu v Trenčíne. Povedal, že zamestnanci Okresného súdu v Trenčíne vedeli o trestnom stíhaní v súvislosti s osobou navrhovateľa, niektorí z nich, najmä na trestnom oddelení mu vyjadrili podporu, avšak svedok si všimol reakcie

kolegov, najmä z civilného úseku, ktorí mali tendenciu uveriť obvineniam vo vzťahu k navrhovateľovi najmä po tom, ako bola podaná žiadosť na vydanie navrhovateľa na trestné stíhanie. Postrehol, že sa znížila ochota kolegov chodiť s navrhovateľom na obed alebo sa častejšie stretávať. Svedok uviedol, že neskúmal dôvody, pre ktoré kolegovia nechceli ísť s navrhovateľom na obed, na tieto dôvody sa ich nepýtal. V čase, keď hrozilo trestné stíhanie navrhovateľovi, svedok z rozhovorov s navrhovateľom sa dozvedel, že to má negatívny vplyv najmä na pohodu v jeho rodine, navrhovateľ sa mu zveril, že v rodine má viac problémov, hrozba trestného stíhania mala vplyv aj na jeho prácu, keď podľa svedka v tom čase nepracoval v tempe ako predtým a narastali mu reštančné veci. Svedok postoj k navrhovateľovi v tom čase nezmenil, ale podľa jeho výpovede rozmýšľal, či k nejakému pochybeniu nedošlo, najmä keď bol požiadany ústavný súd o vydanie navrhovateľa na trestné stíhanie.

V konaní bol vypočutý svedok R.. Y. R., ktorý pôsobil ako prokurátor a od januára 2011 vykonáva funkciu notára. Navrhovateľa pozná pracovne, súkromne sa s ním nestretáva. Svedok vedel o trestnom stíhaní, ktoré hrozilo navrhovateľovi, pretože táto téma podľa slov svedka rezonovala na prokuratúre v Trenčíne, kde pracoval. Svedok vedel, že sa jednalo o kauzu „rys“, na prokuratúre boli rôzne názory na túto vec, rozoberalo sa, kto bol oznamovateľom, kto túto záležitosť inicioval. Svedok sa rozprával o tomto aj so svojim kolegom v kancelárii, ale bol dopytovaný na ňu aj v rámci jeho rodiny. Príbuzní sa o hrozbe trestného stíhania navrhovateľa dozvedeli z médií. Svedok čítal články na internete, ktoré sa tejto veci týkali. Svedok nebol vo veci trestného stíhania vypočúvaný, nebol do veci žiadnym spôsobom zainteresovaný, ale uviedol, že si kládol otázku, či navrhovateľ rozhodol úmyselne v rámci zištného motívu a určitá pochybnosť u neho vznikla.

V konaní bola vypočutá svedkyňa J.. K. X., ktorá pracovala na Okresnom súde v Trenčíne ako vyššia súdna úradníčka a od 1.1.2009 ako justičná čakatelka. Od septembra 2011 pracuje ako prokurátorka na Okresnej prokuratúre v Bánovciach nad Bebravou. Pracovala v senáte navrhovateľa a pamätala si, že keď sa zúčastnila ako justičná čakatelka na školení, kolegovia z Košíc sa pýtali na záležitosť hrozby trestného stíhania sudcu - navrhovateľa. Uviedla, že v čase, keď pracovala v senáte navrhovateľa, musela navrhovateľovi pripomínať dva- až trikrát lehoty, niekedy mala pocit, akoby ju nevnímal. Stalo sa, že ju neodzdrazil, išiel po chodbe so sklonenou hlavou, pred hrozbou trestného stíhania sa takto podľa svedkyne nesprával. Téma hrozby trestného stíhania navrhovateľa bola preberaná aj na porade, na ktorú boli prizvaní justiční čakatelia, na ktorom svedkyňu prekvapilo správanie sudcov, ktoré hodnotila ako pohrdavé. Ďalej uviedla, že o hrozbe trestného stíhania navrhovateľa vedeli asistentky a tajomníčky z trestného oddelenia, pretože sa o tom rozprávali v kancelárii. O veci vedeli aj iní justiční čakatelia z iných krajov, o čom sa dozvedela na čakateľských školeniach, keď bola dopytovaná na navrhovateľa od týchto čakateľov. Stalo sa, že keď prišla do práce, pýtala sa jej príslušníčka justičnej stráže na Okresnom súde v Trenčíne, kedy bude zasadať Ústavný súd vo veci navrhovateľa. Svedkyňa vypovedala, že dĺžka konania vo veci hrozby trestného stíhania navrhovateľa spôsobila, že nadobudla pocit, že navrhovateľ spáchal nejakú trestnú činnosť. Svedkyňa bola dopytovaná na túto záležitosť aj v rámci svojho rodinného kruhu, keď sa jej svokra na vec pýtala.

V konaní bol vypočutý svedok J.. J. Š., ktorý od roku 2013 pracuje ako advokát a navrhovateľa pozná zo služobnej činnosti, svedok do roku 2002 pracoval ako trestný sudca, s navrhovateľom sa stretával na medzirezortných poradách. Okrem toho organizoval v Trenčíne právnické plesy, zájazdy pre sudcov, pre právnickú jednotu. Vo svedeckej výpovedi uviedol, že asi pred štyrmi rokmi bola medializovaná kauza týkajúca sa zastrelenia rysi, prebehlo to v niektorej z komerčných televízií a v súvislosti s tým sa dopyčul, že navrhovateľ má problémy v tom, či bol alebo nebol zahlásený opravný prostriedok. Svedok mal vedomosť, že záležitosť trvala 3 - 4 roky, uviedol, že keď pojednával na súde v Novom Meste nad Váhom a navštívil tam priateľa - notára, tento mu povedal, že počul o navrhovateľových problémoch. Uviedol tiež, že na Okresnom súde v Trenčíne, keď pojednával a čakal pred pojednávacou miestnosťou, iní advokáti, keď videli osobu navrhovateľa, akoby im to pripomenulo túto kauzu, a začali sa o nej rozprávať. Tvrdil, že o podozrení v súvislosti s osobou navrhovateľa sa intenzívne rozprávalo v právnických kruhoch v Trenčianskom kraji, ale aj v širšom okolí. Počas jedného zájazdu asi pred dvomi rokmi na Južnej Morave, ktorého sa zúčastnili advokáti, sudcovia, teda právnická obec, počul ako štyria až piati z nich rozoberali túto záležitosť.

Z potvrdenia R.. F. Š., T.I..N.. P. V. P. zo dňa 16.11.2012 súd zistil, že navrhovateľ je liečený na uvedenej ambulancii a dispenzarizovaný na internej ambulancii pre artériovú hypertenziu II. stupňa a poruchu metabolizmu tukov. Táto liečba trvá od roku 2009.

Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Podľa § 2 písm. b/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona orgán verejnej moci je štátny orgán.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe,

d/ nesprávnym úradným postupom

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu /§ 38 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre/ v občiansko-súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na :

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.1.2013 výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Cieľom zákona č. 514/2003 Z.z. bolo vytvoriť nástroj, ktorého pomocou budú štátne orgány kompenzovať nimi zapríčinenú škodu, a to takú škodu, ktorá bola spôsobená pri výkone štátnej moci. Zákon umožňuje poškodenému domáhať sa primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu. Táto právna úprava má dosiahnuť podstatné obmedzenie podávania sťažností k Európskemu súdu pre ľudské práva a uprednostniť riešenie pochybenia štátu na vnútroštátnej úrovni.

Zadosťučinenie je možné dosiahnuť od štátu bez ohľadu na to, či bola nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda alebo nie. Podmienkou je spôsobenie nemajetkovej ujmy u fyzickej osoby porušením jej práv.

Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Najvyšší súd v uznesení 4M Cdo 15/2009 interpretoval toto ustanovenie tak, že nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvinením, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, tzn. že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň to znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.

Tento výklad je nutné použiť aj pre tento prípad. Vyšetrovateľ na základe záväzného pokynu prokurátora začal trestné stíhanie, ktoré bolo následne právoplatne zastavené. Tým sa trestné / prípravné/ konanie skončilo, podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo, ústavný súd odoprel súhlas k trestnému stíhaniu navrhovateľa z dôvodu, že skutok, pre ktorý začalo trestné stíhanie spadá do rozhodovacej činnosti sudu a nemôže byť predmetom trestného stíhania a žiadosť generálneho prokurátora nebola odôvodnená ani vo vzťahu k dôvodnosti podozrenia zo spáchania prečinu a týmto je potom daná nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania. Zo skutkovej vety uvedenej v uznesení o začatí trestného stíhania je osoba podozrivá zo spáchania prečinu zneužívania právomocí verejného činiteľa celkom zreteľne identifikovaná, pretože sa jedná o osobu v postavení sudcu Okresného súdu Trenčín, ktorý pojednával vec 4T 114/2007 obvinených Y. R. a spol. a z takto definovaných znakov osoby je takáto osoba celkom jednoznačne poznateľná a konkrétna a z takto formulovaného uznesenia je bezpochyby zistiteľné, že touto osobou je sudca Okresného súdu v Trenčíne J.. R. D., navrhovateľ. Táto osoba bola od začiatku orgánom prokuratúry známa, trestné stíhanie smerovalo proti osobe navrhovateľa od začiatku, čo vyplýva aj z priebehu prípravného konania, z výsluchov svedkov a ostatných zadovažovaných dôkazov, a napokon zo samotnej žiadosti generálneho prokurátora o vydanie navrhovateľa na trestné stíhanie, ktorá po udelení súhlasu ústavným súdom otvorene smerovala k vzneseniu obvinenia navrhovateľa.

Keďže uznesenie o začatí trestného stíhania bolo zastavené, súd zo zhorauvedených dôvodov ustálil, že navrhovateľ má podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

Predpokladmi na úspešné nároku na náhradu škody resp. nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je nezákonné rozhodnutie, vznik nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy.

Nemajetková ujma je určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére účastníka konania. Pri vzniku nemajetkovej ujmy a jej výšky je podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť, dobrá povesť, postavenie osoby v prostredí, v ktorom pôsobí a v spoločnosti. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že u navrhovateľa došlo k značnému zníženiu dôstojnosti a spoločenskej vážnosti, preto je odôvodnené priznanie nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ je sudcom Okresného súdu Trenčín, zo svedeckých výpovedí J.. R. R., J.. K. X. bolo preukázané, že kolegovia navrhovateľa a zamestnanci Okresného súdu v Trenčíne mali vedomosť o začatí trestného stíhania v súvislosti s osobou navrhovateľa, dokonca táto téma bola prednesená na porade zamestnancov súdu. O začatí trestného stíhania sa rozprávalo medzi notármi, advokátmi, prokurátormi, teda osobami právnickej obce ale aj laikmi, občanmi mimo právnickú obec, čo potvrdili svedkovia R.. Y. R., J.. K. X., keď vypovedali, že boli dopytovaní aj z kruhu rodinných príslušníkov ako aj svedok R. Ď., ktorý počul o navrhovateľovi a jeho rozhodovacej činnosti a s tým súvisiacim trestným stíhaním rozprávať v rámci svojich záujmových aktivít, najmä poľovníctva. O trestnom stíhaní v súvislosti s osobou navrhovateľa sa rozprávalo aj nielen v rámci Mesta Trenčín, kde navrhovateľ pracuje, ale aj mimo Mesta Trenčín, ako to potvrdili svedkovia J.. K. X., J.. J. Š., R. Ď., ktorí potvrdili, že sa o navrhovateľovi v súvislosti s trestným stíhaním rozprávali ich kolegovia v Košiciach, Sabinove, v Novom Meste nad Váhom. Prihliadnuc k tomu, že navrhovateľa ako sudcu, ktorý rozhodoval vo viacerých mediálne známych kauzách, pozná verejnosť a je z médií známy aj ako bývalý hovorca Okresného súdu Trenčín, a z toho je zrejmé, že zásah do cti a vážnosti navrhovateľa bol výrazne spôsobilý znížiť vážnosť jeho osoby v spoločnosti, jeho česť a dôstojnosť ako pred kolegami, tak i pred osobami pôsobiacimi v policajnom zbore tak i pred verejnosťou.

O stíhaní v súvislosti s osobou navrhovateľa sa hovorilo nielen na jeho pracovisku, aj medzi občanmi z iných regiónov, než navrhovateľ žije a pôsobí, ako to jednoznačne vyplynulo zo svedeckých výpovedí R. Ď., J.. R. R., R.. Y. R., J.. K. X., J.. J. Š.. Preto osoba navrhovateľa, zvlášť v postavení sudcu, je citlivo vnímaná v očiach verejnosti, keďže osoba sudcu má byť príkladom a garantom dodržiavania zákonnosti a vystríhať sa všetkého, čo by narušalo dôstojnosť a garanciu zákonnosti, utrpela na cti a dôstojnosti. O to viac, že navrhovateľ je podpredsedom Okresného súdu v Trenčíne.

Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - najmä existencia závažnej ujmy. Súd z vykonaného dokazovania ustálil, že v tomto prípade sa jedná o závažnú ujmu, pretože ujmu, ktorú navrhovateľ vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky treba považovať za ujmu značnú. Prítom z objektívneho hľadiska, by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, príp. spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná osoba.

Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy zákon v § 17 ods. 2 viaže na jedinú podmienku, ktorá je splnená vtedy, keď samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nemajetková ujma sa uhrádza v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Súd preto riešil otázku, či konštatovanie porušenia práva navrhovateľa je postačujúce najmä, či bola dôstojnosť, česť a vážnosť navrhovateľa znížená v značnej miere tak, že odôvodňuje priznať náhradu

v peniazoch. Preto súd zamerl pozornosť na zistenie, v ktorých smeroch alebo sférach a oblastiach sa prejavila ujma spôsobená navrhovateľovi, aký bol stupeň závažnosti spôsobenej ujmy. Súd preto s prihliadnutím na výpoveď svedka J.. J. Š. o tom, že navrhovateľ požíva pri výkone svojej sudcovskej funkcie vážnosť a úctu, a na výpovede svedkov, že hrozba trestného stíhania nad navrhovateľom sa rozšírila medzi verejnosťou, právnickou obcou, vzbudila vo svedkoch pochybnosť o správnosti a čestnosti konania navrhovateľa, čo potvrdili R. Ď., R.. Y. R., J.. R.V. R., Y. T. J.. K. X. to bolo u nej najmä z dôvodu dĺžky dokazovania a podaním žiadosti na ústavný súd, hrozba trestného stíhania vyvolala zmenu správania u R. Ď. / keď nemal záujem sedieť pri stole s navrhovateľom v inkriminovanom čase/, dospel k záveru, že konštatovanie porušenia práva navrhovateľa spočívajúce v nezákonnom rozhodnutí o začatí trestného stíhania nie je postačujúce, aj vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol vystavený tomu, že po dobu viac ako jedného roka sa viedlo dokazovanie v prípravnom konaní, ktoré ako už bolo uvedené viedlo jednoznačne k obvineniu jeho osoby, v rámci neho boli vypočúvaní jeho kolegovia a nadriadení z Okresného súdu v Trenčíne, ako aj advokáti, navrhovateľ sa musel zúčastniť zasadnutia pléna US SR, aby tu obhájil nedôvodnosť žiadosti o jeho vydanie na trestné stíhanie, dospel k záveru, že došlo k závažnej ujme navrhovateľa na cti, dôstojnosti a vážnosti.

O veci je navyše možné získať poznatky aj z publikovaného rozhodnutia ústavného súdu, pretože toto je prístupné cez internet verejnosti a podľa skratiek mena navrhovateľa a ich porovnaním na portáli MS SR možno osobu navrhovateľa bezproblémovo verifikovať.

Pre záver o značnom znížení dôstojnosti navrhovateľa a jeho vážnosti v profesijnej sfére i v spoločnosti, treba poukázať na to, že svedecké výpovede jednoznačne opísali vnímanie osoby navrhovateľa v postavení naznačujúcom jeho trestnú činnosť a je bezpochyby, že takéto vnímanie morálneho profilu osoby navrhovateľa cez pochybnosti o jeho čestnosti, spôsobili nemajetkovú ujmu u navrhovateľa medzi kolegami i priateľmi, ľuďmi, ktorí ho poznali z jeho rozhodovacej činnosti alebo z médií. Tomu nasvedčuje aj zhora citovaný článok z internetového portálu zo dňa 20.12.2011. Svedok J.. J. Š. vypovedal, že bližšie okolnosti hrozby trestného stíhania nepoznal, ale opakovane bol svedkom rozhovorov medzi kolegami, právnikmi o navrhovateľovi v uvedených súvislostiach, a to či už na súde alebo aj mimo neho, bol sám dopytovaný na okolnosti, z jeho výpovede vyplynulo, že rozhovory sa viedli o podozrení navrhovateľa z trestnej činnosti.

Je nepochybné, že hrozba trestného stíhania vyvolala u navrhovateľa pocit neistoty zo zabezpečenia rodiny, manželky a detí, v prípade, že by bolo vznesené obvinenie, mohol mu byť pozastavený podľa § 22 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z výkon jeho funkcie a následne by to spôsobilo stratu na príjme, na ktorý je odkázaná jeho rodina aj najmä mal. syn, ktorý má výrazne zvýšené náklady v súvislosti so svojím zdravotným stavom.

Výraznú stránku osobnosti človeka predstavuje právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Česť fyzickej osoby patrí k najvýznamnejším hodnotám, lebo má dôležitý význam pre vzťah fyzickej osoby k iným fyzickým osobám a ostatným účastníkom občianskoprávných vzťahov a tým značne ovplyvňuje aj postavenie fyzickej osoby v spoločnosti.

Súd zohľadňujúc zásady uvedené v § 17 ods. 2,3 zákona č. 514/2003 Z.z považuje za primerané zásahu do práv navrhovateľa, že k vyváženiu následkov neoprávneného porušenia jeho práv dôjde uspokojením nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd viazaný názorom Krajského súdu v Trenčíne o aplikácii § 17 ods. 4 zákona č. 524/2003 Z.z. účinného od 1.1.2013 rozhodol o nemajetkovej ujme vo výške 17.600 Eur, ktorá sa javí súdu za odôvodnenú a zásah vyvažujúcu.

Zákon od 1.1.2013 stanovil maximálnu výšku peňažnej satisfakcie, ktorá nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, t.j. podľa zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ktorý v § 6 ustanovuje, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 524/2003 Z.z. pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy majú byť zohľadnené okolnosti demonštratívne vymenované Zároveň by malo pôsobiť zadostučinenie preventívne. Na zabezpečení zákonnosti rozhodnutí je však treba za všetkých okolnosti bezpodmienečne trvať.

Navrhovateľ zdôrazňoval v písomnom vyjadrení zo dňa 7. 7. 2014, že odporca sa mu doposiaľ žiadnym spôsobom neospravedlnil za svoj nezákonný nesprávny postup a teda aj táto skutočnosť, kumulatívne spojená so skutočnosťou, že uplynula už dosť dlhá doba, kedy doposiaľ ešte nebolo právoplatne rozhodnuté, poškodenie jeho osoby je prehľubuje a v podstate to, čo sa stalo zo strany odporcu vo vzťahu k osobe navrhovateľa aj naďalej navonok pôsobí negatívne. Totiž „v očiach“ odporcu, ktorý neustále tvrdí, že postupoval zákonne, má navrhovateľ zato, že skutok sa stal a týmto sa dokazuje, že odporca vníma navrhovateľa ako páchatela trestnej činnosti aj naďalej. Podľa názoru navrhovateľa rozhodujúcim faktorom pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy je konštatovanie, že zákon č. 412/2012 Z. z. podstatne inak upravuje možnosť priznania výšky škody na podklade vzniknutej nemajetkovej ujmy oproti úprave zákona č. 514/2003 Z. Z. v znení do 31. 12. 2012. V novom odseku 4 § 17 „Drakonicky“ limituje výšku tejto škody na sumu, ktorá môže byť pri aplikácii mechanizmu jej výpočtu prakticky iba maximálne 50 násobkom výšky minimálnej mzdy, čo v súčasnej dobe predstavuje iba 17.600 Eur. Podľa navrhovateľa je polemické, či takáto zákonná úprava je vôbec komfortná vo vzťahu k platnému dohovoru na ochranu ľudských práv a slobôd, ktorým dokumentom je viazaná SR ako aj s platnou ústavou SR, navyše keď si štát, ktorý je zodpovedným subjektom za vzniknuté škody v súvislosti s nezákonným rozhodovaním a nesprávnym postupom jeho orgánov, takýmto spôsobom obmedzuje či limituje výšku náhrady za vzniknuté škody. Tiež s poukazom na to, že výška nemajetkovej ujmy je na podklade iných právnych vzťahov bez akéhokoľvek limitu /napr. vzniknutá nemajetková ujma v prípadoch ochrany osobnosti/. Navrhovateľ tvrdil, že vzhľadom k tomu že zák. 412/2012 Z. z. neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia, je nutné vychádzať z toho, že táto zmena pôsobí výlučne do budúcnosti, to znamená od jej účinnosti od 1. 1. 2013, po ktorom čase dôjde k nezákonnému rozhodnutiu, či postupu a následku /škody/ s ním spojeného. Výška nemajetkovej ujmy v § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. je limitovaná až v takýchto prípadoch po 1. 1. 2013. V prejednávanom prípade došlo k nezákonnému a nesprávnemu úradnému postupu ako aj k následku /ku škode/ evidentne v čase účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., keď výška nemajetkovej ujmy nebola limitovaná novou úpravou ods. 4 s účinnosťou od 1. 1. 2013 a preto považoval aplikáciu znenia účinného do 1. 1. 2013 za správne. V opačnom prípade by to znamenalo zjavne neprimeraný zásah do jeho práva, práva na odškodnenie, došlo by k neprípustnej retroaktivite a v konečnom dôsledku k tomu, že táto právna úprava v časti obmedzenia výšky nemajetkovej ujmy je protiústavná. Navrhovateľ zastával názor, že z podstaty práva a právneho poriadku SR ako aj Ústavy SR vyplýva aretroaktivita právnych noriem teda zákaz spätnej účinnosti. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu v SR ako aj Navyššieho súdu SR možno v istých prípadoch pripustiť nepriamo retroaktivitu právnej normy, avšak iba vo výnimočných prípadoch, a to len vtedy, ak nedôjde k zásadnému zhoršeniu práva subjektu, ktorému priznáva právna úprava v čase jeho vzniku. Rovnako tak nemôže ísť o situáciu, ktorá vedie k narušeniu doktríny komunitárneho práva tzv. „ochrany legitímneho očakávania“ ktorá je uplatňovaná aj v SR, ktorého účelom princípu je ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali /napr. Nález ústavného súdu SR PL.US10/04 a Nález ústavného súdu SR PL.US25/05. Je pritom potrebné vychádzať aj z toho princípu, že štát, resp. orgány, ktoré svojim nezákonným rozhodnutím či nezákonným postupom spôsobia škodu v čase, keď k tomu dôjde, musí niesť zodpovednosť v takej zákonnej podobe, aká je platná a účinná v tom čase a poškodená osoba má plné právo dôvodne očakávať satisfakciu v zákonnej podobe platnej a účinnej v tom čase. Preto navrhovateľ žiadala, aby súd vyhovel jeho návrhu v celom rozsahu a priznal mu nemajetkovú ujmu vo výške 4. 2. 2013 500.000 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne zo žalovanej sumy od vykonateľnosti rozsudku.

Súd berúc do úvahy reakcie, ktoré zásah do práv navrhovateľa vyvolali v jednotlivých sférach jeho osobnosti a dĺžku prípravného konania, ktoré smerovalo k vzneseniu obvinenia proti navrhovateľovi, počas ktorej trval stav neistoty u navrhovateľa a počas ktorej doby bol navrhovateľ intenzívne vystavený negatívnemu záujmu osôb z jeho okolia i verejnosti, ktoré ho vnímali cez pochybnosti o jeho čestnosti, výšku peňažnej satisfakcie určil voľnou úvahou v rozsahu 17.600.-Eur, ktorú považoval za primeranú aj vzhľadom k osobe navrhovateľa a prostrediu, v ktorom žije a pracuje a vo zvyšku návrh zamietol s

tým, že priznanie náhrady vo väčšom rozsahu neumožňuje novelizované znenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2004 Z.z. účinného od 1.1.2013.

Súd pri rozhodovaní zistil, že v obdobnej veci nerozhodoval Najvyšší súd SR ani Európsky súd pre ľudské práva. Odporca poukazoval na obsah rozhodnutia Európskeho súdneho dvora vo veci Winkler proti Slovenskej republike / sťažnosť 25416/07/ , v ktorom ESPLP 17.7.2012 rozhodol o tom, že SR porušila čl. 5 Dohovoru / právo na slobodu a osobnú bezpečnosť/ a sťažovateľovi, ktorý bolo nezákonne vo väzbe od 26.5.2005 do 15.11.2005 priznal z titulu nemajetkovej ujmy 8000 Eur. Prihliadol pritom na čiastočné odškodnenie , ktoré sťažovateľovi z tohto titulu priznal Ústavný súd SR v sume 1970 eur. Súd zdôvodňuje výšku nemajetkovej ujmy tým, že v tomto prípade bol nezákonným rozhodnutím postihnutý navrhovateľ, ktorý je sudcom, ktorý má byť garantom čestnosti a spravodlivosti ako základnými atribútmi právneho štátu a zásah do morálneho profilu navrhovateľa naznačujúcim jeho trestnú činnosť a absenciu čestnosti, jednoznačne spôsobil nemajetkovú ujmu u navrhovateľa medzi kolegami, právnikmi i priateľmi, ale aj verejnosťou, ktorá ho poznala či už z jeho rozhodovacej činnosti, ale aj z médií. Súd preto rozdiel s prípadom Winkler videl najmä s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje.

Zákon č. 514/2003 Z.z. ani Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 5 ods. 5 neupresňujú výšku , v akej by malo byť odškodnenie za morálnu ujmu v jednotlivých prípadoch poskytnuté. Neexistujú žiadne kritériá pre určenie náhrady nemajetkovej ujmy , žiadna metodika výpočtu, preto je treba výšku určiť na základe zákona podľa voľnej úvahy súdu / § 136 Osp/. Súd teda vychádzajúc zo skutkového stavu zhora opísanom dospel k záveru, že suma 17.600 Eur splní úlohu odškodňovaciu a zároveň nie je len symbolická a zodpovedá demonštratívne vymedzeným kritériám podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.

Podľa § 230 ods. 1 Tr. por. Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

Podľa § 230 ods. 2 písm. a/ Tr. por. Pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený dávať záväzné pokyny na postup podľa § 197, vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov a určovať lehoty na ich vybavenie; také pokyny sú súčasťou spisu.

Podľa § 199 ods. 1 Tr. por. Ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť. Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie. O začatí trestného stíhania policajt upovedomí oznamovateľa a poškodeného. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Ustanovenie § 230 Tr. por. upravuje oprávnenia prokurátora pri vykonávaní dozoru. Oprávnenie prokurátora vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní je významnou časťou oprávnení prokuratúry, vyplývajúce z čl. 149 Ústavy. Dozor prokurátora sa vykonáva nezávisle od všetkých ostatných orgánov činných v trestnom konaní, a ostatných orgánov verejnej moci. Úlohou prokurátora pri výkone dozoru pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní je dozerať na to, aby orgány činné v trestnom konaní dodržiavali všetky ustanovenia trestného poriadku, aby postupovali v zhode s účelom trestného konania a základnými zásadami trestného konania. Musí pritom dbať na to, aby nikto nebol bezdôvodne obmedzovaný v základných právach a slobodách.

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre Prokuratúru tvoria tieto štátne orgány:

a) generálna prokuratúra, ktorej osobitnou súčasťou s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky je Úrad špeciálnej prokuratúry (§ 55b až 55l),

- b) krajské prokuratúry,
- c) okresné prokuratúry.

V rámci dozoru prokurátor uplatňuje svoje oprávnenia tak, aby si zabezpečil prehľad o stave veci, a v dôsledku toho mal možnosť ovplyvňovať priebeh prípravného konania a odstraňovať zistené nedostatky a závady. Prokurátor za tým účelom môže vyžadovať od policajta spisy a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na účely previerky, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupoval. Prokurátor skúma včasnosť a dôvodnosť začatia trestného stíhania ako aj zákonnosť postupu policajta vo vyšetrovaní alebo v skrátrenom vyšetrovaní.

V danom prípade bolo preukázané, že k nezákonnému rozhodnutiu orgánu činného v trestnom konaní došlo na pokyn prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, ktorým bol vyšetrovateľ viazaný, bolo teda preukázané, že škoda vo forme nemajetkovej ujmy bola spôsobená orgánmi prokuratúry a jej bezprostrednou príčinou bolo nezákonné rozhodnutie o začatí trestného stíhania. Preto je daná pasívna legitímácia odporcu podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. a § 38 ods. 1 zákona č 153/2001 Z.z a v mene SR koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra SR.

Súd zároveň priznal navrhovateľovi úrok z omeškania, a to odo dňa vykonateľnosti rozsudku. O výške úroku z omeškania súd rozhodol podľa § 3 NV SR č. 87/1995 Z.z. Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia. Až uplynutím tejto doby sa dlžník dostáva do omeškania.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 OSP a priznal navrhovateľovi náhradu trov konania. V základe nároku bol navrhovateľ úspešný a výška závisela od úvahy súdu, preto mu súd priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Pretože trovy konania si neuplatnil, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom tohto súdu na Krajský súd v Trenčíne v troch vyhotoveniach.

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. musí byť z podaného odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 251 ods. 2 O.s.p. ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.